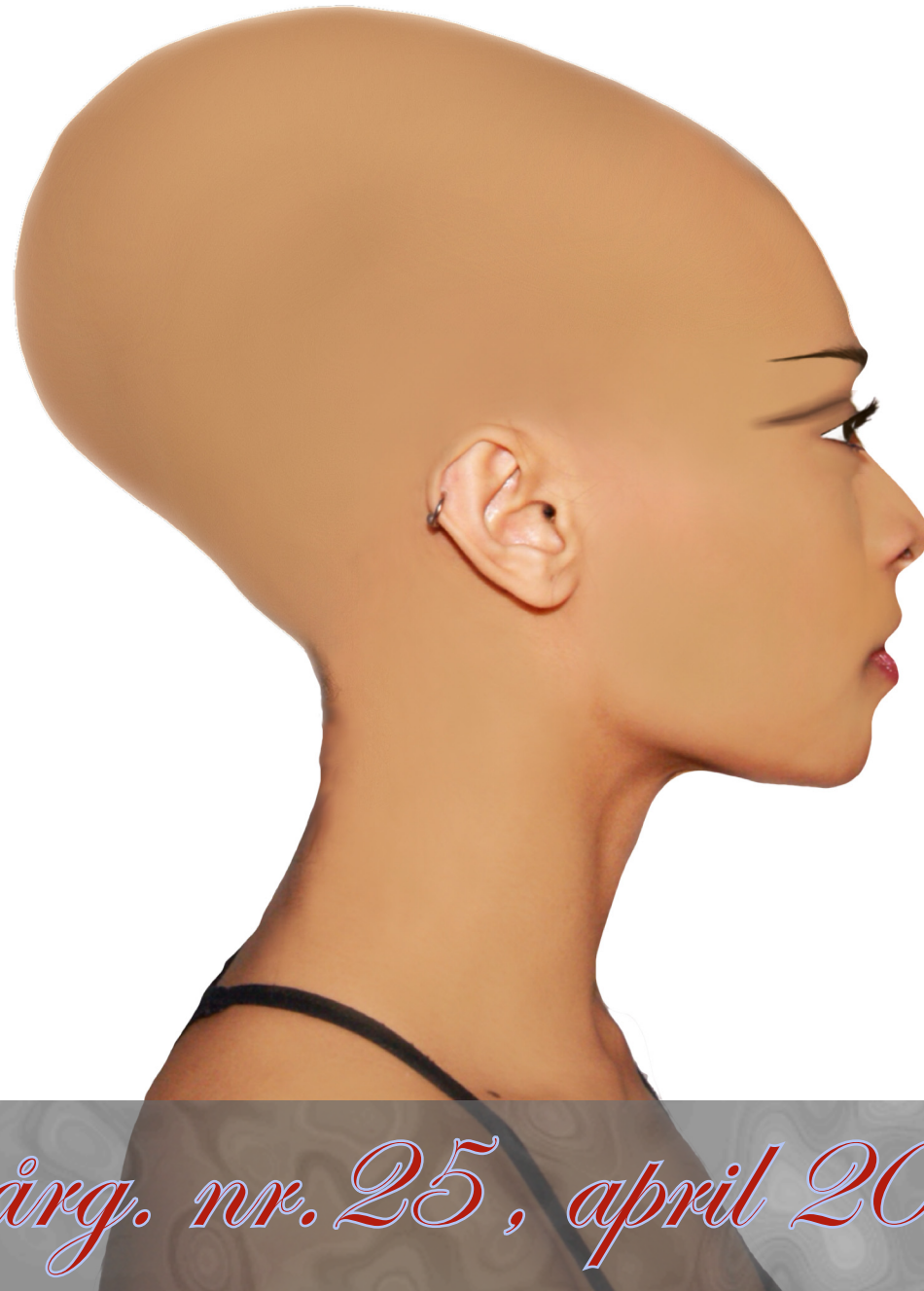

Reflex 7. årg. nr. 25, april 2014

57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Jan Nygaard

Reflex udgives i PDF-format. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2014, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
<http://57nord.dk/tidsskrift.php>

ISSN: 1903-0738

Indhold

Dette nummers digtere

- 2 Tobias Kirkegaard Dalager (første gang med i Reflex)
- 4 Anja Wadum (første gang med i Reflex) & Sean Ryan Bjerremand (sidst med i nr.14)
- 9 Anni Birgit Sørensen (sidst med i nr. 24)
- 10 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 24)
- 12 Louise Kristensen (første gang med i Reflex)
- 15 Mikkel Grøn (sidst med i nr. 24)
- 17 Rasmus Wihlborg Jelsgaard (sidst med i nr. 24)
- 19 Leif Achton-Lynegaard (sidst med i nr. 22)
- 22 J Nyd (sidst med i nr. 24)
- 25 Poul Lynggaard Damgaard (sidst med i nr. 24)
- 26 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 24)
- 28 Finn Wiedemann (sidst med i nr. 23)
- 29 Bar de Dunst (sidst med i nr. 24)
- 30 Don Key Shot (sidst med i nr. 24)

Artikel

- 33 Jytte Lund Larsen (første gang med i Reflex), *Poul Lynggaard Damgaard udgiver en ny digtsamling. Kultur, fællesskab og rejser er ilten til de ord, der står på siderne i hans nye digtsamling - BOKS SEPIA.*

Grafik

- Forside Grafisk arbejde: Luchessi Montecillo og Jan Nygaard
- Kolofon Foto: Kell Ivan T Thygesen
- Bagside Foto: Jan Nygaard

En rigtig pendler

Det tog lidt tid.
Det krævede
en hel masse slid,
men nu er jeg også
rigtig glad!
For nu er jeg
endelig blevet
en rigtig pendler.

Der er måske mange,
som ikke ved
det,
men man bliver nødt til
at levere,
hvis man gerne vil accepteres
som
en rigtig pendler.

Så skal man komme
lige i rette tid...
så skal man vide,
allerede før man tager afsted
fra sin lejlighed,
hvor stor forsinkelsen er i dag
såvel med DSB
som med
Arriva.

For det ser bare så dumt ud,
og så er det også
et værre spild af tid,
at stå og vente på noget,
som alle ved
altid
er forsinket.

Så skal man læse
den helt rette bog,
så skal man vide,
at femikrimier
og gratisaviser
er no-go.

Så skal man både
have prøvet
at have sex
i en x-bus
og i et Rex-tog.

Så skal man
have
så meget list,
at man sagtens
vil kunne tale
sig ud

af en kontrolafgift
og også mestre
kunsten
at undgå
at blive kontrolleret
(hvis man altså ikke lige
er frisk
på
at blære sig
med sine forhandlingsevner
den dag).

Så skal man vide,
hvilke tider på hvilke dage
det er fedt,
at man ofrer 30 kr.
på en pladsbillet.

For det ser bare
så dumt ud,
når der er
komplet
frit
lejde
til alle pladser i kupeen,
at man har ofret,
hvad der svarer til

en flaskeøl
i byen
på ingenting.

Så skal man
ikke bare sidde på sin plads
og stirre dumt ud
i luften
eller
endnu værre
ind i et næsebor
i den overforsiddende passagers
i øvrigt
umådeligt
kedelige ansigt.

Så skal man mestre kunsten
at sove
i et rullende rum,
eller foretage sig noget sjovt
eller klogt.
I det mindste bare
lade som om
for alle andres skyld,
så skal man
kun åbne sin mund,
hvis man har noget interessant
at sige.

Hvis man har et pendlerkort,
er der bonuspoint,
især hvis man
kan
slippe afsted
med
at forfalske et eksemplar
af sig selv.

Så skal man altid
have
god
barristakaffe
med sig
i en termokande.
I hvert fald ikke
sidde og bande
uhæmmet
over de
absurd høje priser
på Peter Larsen-instant
kaffevand.
Det er det ikke
alle,
som kan.
Det kræver et væsen
af den helt rette støbning.

Selv for mig
tog det lidt tid, og
det krævede
en hel masse slid,
men nu er jeg også
rigtig glad!
For nu er jeg
endelig blevet
en rigtig pendler.

Der er måske mange,
som ikke ved
det,
men man bliver nødt til
at levere,
hvis man gerne vil accepteres
som
en rigtig pendler.

Man kan ikke være bekendt, når
man endelig
er blevet
en rigtig pendler
bare at acceptere
alle,
som træder ind.

*Skrevet i et Arrivatog mellem Herning og Aarhus onsdag
den 26. februar 2014 på de 75 minutter togturen tog.*

Din far, min far, tryghed, børn, livets tunnel, sorg, kontra

Hun kigger ud ad vinduet
men det føles snarere som om andre kigger ind

Selv om solen skinner
eller måske fordi solen i dag skinner
dannes der skygger i hendes øjne
dagene føles trætte som om

hun farer derud af 210 på motorvejen i cabriolet
regnen siler ned
slår i øjnene
mens hun farer ind gennem livets tunnel
et sted mellem egen fødsel og død

I går var hun et barn
eller måske var det dagen der før?

Nu har hun et barn
han gror som timerne yngler
i dag 8 om få dage 9

Husker
Lille nok på brystet
mellem hænderne der rystede

husker
trangen til at ville vise hendes far
et vidunder, miraklet større end himlen
et produkt af kometers eksplosion og engles fald
men han er der ikke

Han kan intet se
han kan intet høre
han kan intet sige

For han er der ikke
Parallelt står hendes ven
med en far der stadig kan se
men hvor tunnelen synes uendelig
og lyset dør af periodisk iltmangel
Der står hendes ven
med et hjerte af blødende så hvidt
fordi man tog blodet inden snefald
Der står hendes ven og vil vise sin far livet
begejstringen
ordene der sender tankerne ud bag horisonten
men hænderne er ufrivillige

Tomme

Verdens engang stærkeste mand der kunne alt
og viste sin søn den første sne og landets jernbaner
og skibenes kølvand
syner hen i tunnelen af vejr der ikke lader sig forklare
mens drømmene hånes og spottes
og skibet er ude af syne

Hun kigger ud af vinduet
opdager hendes sorg ikke længere er ensporet
og andre gerne må se
kigge ind
opdager at livet er
stærk fremdrift med 360 graders udsyn

Livets U-vendinger giver skyggerne liv
så de kan springe frem vise hjertet frem
bade glæden i solen

Så man kan mærke glæden over at holde andre så nær
og mærke hjertet slå
i én selv og andre.

She loves me

Hun husker hans forsigtige blødhed, den sælsomme spørgende mund, som en dreng på seks med et afkrydsningsbrev; Skal vi være kærestes, ja, nej, måske, sæt kryds.

Anden gang var hun som en 14-årig, mere insisterende, et par rødmende kinder, og der var potentiale for tidlig sædafgang.

Men der var ikke mere mellemvej inden de blev hungrende, grådige og hun smagte hans tungs blødhed og hans suk blev hendes erobring og de var en sammensmeltning, et spændingsfelt af hjerter der bankede og lænede sig ind til hinanden.

Så blev de tantekys, en selvfølgelighed som frikadeller med kartofler. Mange knus og nærmest som en plade i evig rille. Kroppen var tom af krammenes fravær, mens det indre råbte og hendes fravær mærkedes i hele hans krop.

Lige før et potentielt afskedsbrev blev de reddet på målstregen og fandt det nye første kram.

Et kram for livet, der konstant forandres i ny forståelse for ham og hende.

Et lille rids i en gammel sang om kærlighed finder nye toner

Og han tænker: "Lige nu er jeg tom af dine arnes fravær, om lidt vil jeg kræve."

"She loves me, yeah yeah yeah"

"OOOOOOHHHHHHHHH!!!!!!!!!!"

She loves me, yeah yeah yeah

She loves me, yeah yeah yeah

She loves me, yeah yeah yeah

Yeeaaaaah....."

Tiden er forandret

Tiden er forandret på få år
trådløsheden er blevet nærvær
vi ved endnu ikke at der kommer en finanskris

Kærligheden er i live inden i os selv hvis vi giver os
lov til at blive elsket og lov til at hjerterne
mødes bagved og uden for ligusterhækken.

Ligusterhækken skjuler gyngernes snurren og spærre
for udsigten ind og ud fra hækken og derfor vil vi
højere og højere op mærke livet
svinge i ørerne.

Mine spejlneuroner opfanger det elegante samspil mellem
dine dendritter. Selvom vi er over 30, er vi børn i en voksen krop -
som mennesker der leger med ordspillene og forfærdelige karikaturer.

Ingen vendeplov skal trække furer så dybe
spalte hjerter så meget
at vi mister os selv
uden at vinde hinanden

Det fede ved dig er at du er så nær -
og at mobiltelefonen er vor bedste ven.

Du siger, at nu kan du gå i bad, velvidende at alt det du
ikke troede på er virkelighed.

Som en afdød før dig skinner du som solen på himmelen
og får mig til at føle mig som menneske igen.

Jeg tror også det var meningen fra foroven

Der er sandhed men ingen logik
ovre i hjørnet ses killingerne
der ser verden vågne op ved deres mors bryst

Med fingrene flettet i venskab
vandr vi stille i lyset

Mens kattekillingerne dier på livets velmagende bryst.

Intet vil forandre min verden

Jeg iagttager med delvis forståelse
men øjet smelter i hjernespin
der går ind og ud af horisonten

Levende som fisk der svømmer under indlandsisen

Urørlige virkeligheder der skaber formeringer langt fra fødeklinikkerne
urørlige virkeligheder
med andre øjne

Andre verdener
med andre sanser

Ind og ud af horisonten
intet vil forandre min verden

Usynlige virkeligheder
der er ægte
under isen

Intet vil forandre min verden

Morgenduggens tårer.

Med øjne som en nyfødt
opdager jeg tiden skifte,
en friskhed i luften
vækker den slumrende trang
til forandring.

Dit smil rører mit hjerte,
som når forårssolens første stråler
bryder gennem og opløser
vinterdisens grå himmel.
Tårernes salt er rensende.

Fornyelsen vil bane sin vej,
hensynsløst feje modstand bort.
Som overflødige rester
af det visnede og døde løv
opløses i natten.

Bortgået liv gemt i mørket
svinder som det bliver morgen.
Vi fryser i det tidlige gry,
før solen spreder sin glæde
i horisonten.

Springet.

Alting sker
pludseligt
overrumplende
overvældende
som på én gang.
Intet bliver til alt.
Tomhed bliver til fylde.
Blege afdæmpede toner
skifter til
et spræl, et væld af farver.
De spæde spirer åbner sig,
udfolder sig sprudlende
i et spontant spring.
Lige nu, lige her
udfoldes livet
i kunst og kreativitet
fremvises
i mangfoldige udtryk.
Springer ud og frem.
Fra skjult til åben fremtræden.
Den stationære stilstand er forbi,
bevægelsen er sat i gang.
Udvikles på nye måder,
dannes, formes.
Håbet er lysegrønt,
for alt kan ske.
Forvandling i en fart.

Gå med i himmelrummet hvor solen danser. Siden min barndom har jeg været oppe og ventet på den hver eneste nat. Det gik ud over skolen, men når læreren skændte, tænkte jeg på strålende solopgange. Jeg stod hver morgen med ansigtet vendt mod øst. Jeg ved at mine problemer med synet skyldes for megen spejden ved daggry, men jeg fortryder ikke. For dig er solopgangen jo stadig et sted i litteraturen. En salme du synger, når det allerede er blevet lyst.

Gå med i himmelrummet hvor solen danser.

Leviathans ryttere (Til BunkerLove)

Fra klitternes højde ser de dem ligge spredt over strandens længde. Som stenformationer i vandet bryder de bølgerne. Deres gigantiske hoveder har øjne, og man kan næsten fornemme deres forsøg på at trække vejret selv på lang afstand. Et barn går tæt på en, der ligger helt oppe i den inderste brænding og prikker den i øjet med en pind. Den er ikke død endnu. Blæsehullet åbner og lukker sig med et langsomt, vådt klask. Det er ikke muligt at ånde længere. De nærmer sig de vældige dyr. Der er rurer på deres hud, ar efter snitsår og tandmærker. Hvalens underkæbe er smal og viser to rækker dolkagtige tænder. Der er også ar efter blæksprutter på det store hoved. Der har været vældige kampe i gang. De store dyr har krydset verdenshave og dykket til mærke dybder i oceanerne. Men det lave vand kunne de ikke overleve. De tunge haler løfter og sænker sig i brændingen og går i forrådnelse.

Oppe i det tørre sand ligger en død hval i fremskreden forrådnelse. Den er svulmet op og udsender en em af råddenskab og gasser. Publikum holder hænder og tørklæder for næser og munde for at holde stanken væk. Biologen med pibe i munden punkterer dens vældige legeme med en kniv fæstnet til en lang stang for at den ikke skal eksplodere vilkårligt under udviklingen af gasser, der får dens vældige bug til at udspile sig som et sejl. Biologen presser mod stangen med sin kropsvægt for at gennembore hvalens

tykke hud, gennem spæklaget, og da det lykkes, får liggasserne hvalens indvolde til at vælte ud gennem snittet, at udvide det, og mere gas, flere tarme og organer presses ud. Biologen taber sin pibe ud af munden. Publikum gisper i en blanding af væmmelse og fascination.

Nu er det heste. De ligger spredt i brændingen og i sandet over et langstrakt areal. Himlen er grå, havet er rørt af en let vestenvind og stålgråt. Stranden er øde, bortset fra en kvinde og et barn. Hestenes legemer hæver og sænker sig alt som bølgerne slår ind og trækker sig tilbage. Drengen river sig fri fra moderens hånd og løber mod en af hestene, griber en opskyllet pind fra sandet og prikker den ind i en af de døde hestes øje. En mælkeagtig masse strømmer ud fra det afrundede rektangel, som var pupillen. Drengen begynder at græde ved dette syn. moderen skænder på ham, hun tager pinden fra ham og knækker den over sit knæ, og hun griber ham i skuldrene. Drengen græder heftigere og river sig løs og begynder at løbe baglæns ud i vandet; moderen løber efter ham og griber hans ene arm, da han vælter baglæns ud i brændingen. Men et hestehul åbner sig under dem og trækker dem ned.

Vandet dækker deres ansigter. Temperaturen er overraskende behagelig, og det hvirvlende sand er kun en sensuelt kildende fornemmelse mod deres ansigter og hænder. De ser glimt af solen, mens de kastes rundt under vandet og lyset er forandret. Så Døden er en sensuel kriblen mod

huden og glimt af lys under grønt og uroligt vand, tænker moderen og lukker øjnene i ekstase. Så Døden er det indre af et øje og et fald i brændingen ned gennem en kanal med opløste vægge, der kærtegner huden som røg, tænker drengen.

En kvinde har fundet et stykke af et spejl på stranden. Det reflekterede solen, så hun ikke kunne undgå at se det. hun samler det op og vender og drejer det i sine hænder. Spejloverfladen er næsten ren, kun lidt salt gør den uklar. Hun ånder på spejlstykket og tørrer det af i sit ærme og holder det op for sit ansigt. Hun ser sine øjne, som er lidt trætte, men stærke og markerede af lange vipper og mørke bryn. Huden er bleg efter vinteren, men den får liv i mødet med vestenvinden. Hun flytter på spejlet og betragter sine læber. Griber i sin lomme og finder et læbestiftshylster fra en anden tid. Der er stadig en stump tilbage, den dufter pudderagtigt parfumeret. Hun fører den op til munden og giver læberne farve og kontur. Hun strækker sin arm og holder spejlet længere bort, så hun kan se hele sit ansigt i trekvartprofil. Huden er glat og den gløder i solen. Havet er ligeglad med næsens krummede profil. Hun er smuk.

Den kolde brænding slikker op ad hendes fødder. Så Døden er et stykke af et spejl, en stump af en læbestift, havet som et tusindtalligt kor af vidt åbne struber.

BunkerLove: <http://bunkerlove.dk/>

Stort bedrag

Bedrager mine øjne mig?
der er ingen her
kommunikerer ud i intet
ingen kommunikation i ingenting
bedrager mine øjne mig?
jeg har ingen øjne og ser intet

Bedrager mine øjne mig?
byen på bjerget brænder
intet kan skjule den brændende by
regnen lader ruinerne løbe
ad skrænten i rivende askeskred
århundreder styrter sammen
historiske bygninger vidundere
smuldrer til støv
Hurra!
mere af den slags!
mere af den slags!

Var min egen herre igennem århundreder
der var så varmt
skærmede mine bedragede øjne mod solen
kulden kunne ikke røre mig

Mine sanser bedrager mig
registrerer ikke de hængende frugter
de saftige orkideers tyngde

springvandets forstøvning
solurets selektive skygge
græs i milliondollar-klassen
grønt som helvede!

Læs mig uden skyld
der er ingen ord på disse sider
kys mig uden skyld
jeg har intet at tilbyde dig
men jeg kan fortælle dig
at Teletubbierne bedrager hinanden
stort bedrag
hver lørdag
running wild
som vildskud
solskoldet
regnstrimer på ansigtets støvlag
bag rækkerne af wastelands på stribe

Mit hjerte bedrager mig
lader hjernen afspille worst case scenarios
gir mig åndenød
koldsved
digital programmering
0: ingen smerte
1: smerte
0-1-0-1-0
binær puls

Mine tanker bedrager mig
fuck det

ingen uddybelse nødvendig

I min drøm talte jeg sandhed
med skovens kalkgrønne kølighed
flød den ubesværet gennem min mund
om morgenen var den væk
men om natten drypper den fra de fugtige popler
rækker uendelig højt over himlen
passerer stilfuldt, velovervejet
mod horisontens frådende latterbrøl

Hjem mega hjem

Mit land er en halvø, kun landfast med mit øvrige kød ved en smal stribe land mellem Angst og Klejtrup. Alle andre grænser er vand. Det er sandt. Der er kun fire kilometer sydgrænse mellem Klejtrup sø og Onsild, hvor der ikke er vand.

Der er vand. Masser af vand, kilder, som springer af bakkemassiver. Bobler op gennem undergrund. Åer. Søer. Der er fugt. Vildmosen, som fastholder vinteren tre uger længere end i det øvrige land, med undtagelse af Store Vildmose (nord, Vendsyssel, i mørket), som også er indhyllet længere end alle andre i den kolde damp. Her kan jeg sidde i hulvejen i dagevis og slå skærver af sten, hvis det ikke var fordi Tordenkalven i en kæmpe brandert havde pandet mig sådan én, så han havde slået mejslen ud af min hånd, og den havde sat sig fast i mit håndled, lige i pulsåren med en sådan kraft, at lægerne måtte placere en bautasten i såret i stedet for mejslen, ellers ville blodet vælte hele vejen ud i Limfjorden.

På denne tid af året er heden helt sort og indhyllet i tåge. Duften af lyng og revling og honning hænger dog ved, og jeg indånder den, som afhang min overlevelse af dens søde luft. Hedens duft svigter aldrig, forlader mig aldrig. Dens areal er mindre udstrakt i Himmerland end den egentlige hedeblade i Midt-Vestjylland. Men duften er den samme. Lyngen. Dens sorthed i november.

Jeg har altid haft et glimrende udsyn. Sidder jeg ikke i en lavning, hvor Tordenkalven kan overraske mig i sine kæmpebrandarter, kan jeg som regel se ham komme. Som før i den omtalte hulvej, hvor mit udsyn ikke rakte. Dér overraskede han mig. Han kan overraske. Det er det han kan.

Jeg foretrækker de høje steder. Jeg vil helst kunne se langt. Selv her i eksilet. Selv her, langt, langt fra Cimbrierlandet er der høje steder, hvor jeg kan danne mig et passende overblik. Tordenkalven skal aldrig overraske mig igen med sit stinkende gab. Når det har regnet, ryster han sin store pels som en hund, og det ildelugtende vand står om ham som en glorie.

”Til mig kommer alt kød” griner han, guderne må vide hvor han har det fra! Han griner med sit ormstukne, vejrbidte fjæs helt op i mit ansigt, og han stinker af hjemmebrændt!

5 Tableau de conversions

Un rocher nage à travers les rideaux d'assombrissement,
dans les vestibules du silence remplis de traducteurs de Bibles,
dans une coquille de gratte-ciel avec le discours des sueurs d'oracles,
sous l'eau à travers des caves et du vin clair et glacé.

Ils fixent les fenêtres avec des yeux d'un autre monde,
de poupées à habiller qu'on oublie et des trompes d'éléphants relevées,
qui soulèvent des altères à travers les toits de maisons abandonnées,
se changent en dragons de pierre qui atterrissent en dehors de la conscience.

Des hommes lapidés avec des parapluies en guise de chapeaux circulent,
bondissent et chutent à travers des cercles dessinés dans le sable,
sur le bord de nulle part où tout commence,
pour trouver les clés manquantes de la maison du temple de la fantaisie.

Un verrou qui se déploie pour être ouvert par du lait de tigre réfrigéré
sur une carte du génome humain à travers le temps,
qui ruisselle sur des imperméables et des feuilles d'amiante au soleil,
sur le bord du début de toute chose au sein de l'horlogerie qui tique.

5 Veränderungstafeln

Ein Stein schwimmt durch die Verdunklungsgardinen,
in Säle der Stille, wo lauter Bibelübersetzer sitzen,
in eine Wolkenkratzerkonchylie, die aus Orakelschweiß spricht,
unter Wasser, durch Kellerhäuser und frostklaren Wein.

Sie starren auf Fenster mit Augen aus einer anderen Welt
vergessener Ankleidepuppen und aufgestellter Elefantenrüssel,
die durch das Dach verlassener Häuser Gewichte heben,
zu Steindrachen werden, die jenseits des Bewusstseins landen.

Versteinerte Männer mit Regenschirmhüten gehen umher,
hüpfen auf und ab durch in den Sand gezeichnete Kreise,
am Rande des Nirgends, wo alles beginnt,
um fehlende Schlüssel zum Tempelbau der Phantasie zu finden.

Mit kühl gelagerter Tigermilch lässt ein Schloss sich öffnen,
auf einer Karte der menschlichen Gene im Laufe der Zeiten,
tropfend von Regenjacken und Asbestplatten unter der Sonne,
am Rand des Beginns aller Dinge in tickenden Uhrwerken.

5 The Tableau of Change

A stone swims through the black-out curtains,
in the halls of silence filled with Bible translators,
in a skyscraper conch with speech from the oracles' sweat,
under the water through cellar houses and frosty wine.

They stare at windows with eyes from another world,
of forgotten dress-up dolls and raised elephant trunks,
which lift weights through the roofs of abandoned houses,
becoming gargoyles which land beyond consciousness.

Stony men with umbrellas as hats wander around,
jumping up and down through circles drawn in the sand,
on the edge of nowhere where everything begins,
searching for lost keys to the imagination's temple.

A lock unfolds to be opened by chilled tiger milk,
on a map of human genes throughout time,
dripping off raincoats and asbestos sheets under the sun,
on the edge of everything's beginning in time-pieces that tick.

5 Forandringstavle

En sten svømmer igennem mørklægningsgardinerne,
i tavshedens haller fyldt med oversættere af bibler,
i en skyskraber konkylie med tale fra oraklernes sved,
under vandet igennem kælderhuse og frostklar vin.

De stirrer på vinduer med øjne fra en anden verden,
af glemte påklædningsdukker og opsatte elefantsnabler,
der løfter vægte igennem taget på forladte huse,
bliver til stendragere der lander udenfor bevidstheden.

Stenede mænd med paraplyer som hatte går omkring,
hopper op og ned igennem cirkler der tegnes i sandet,
på kanten af ingen steder hvor alting begynder,
for at finde manglende nøgler til fantasiens tempelhus.

En lås udfolder sig til at åbnes af tigmælk på køl,
på et kort over menneskets gener igennem tiden,
der drypper af regnjakker og asbestplader under solen,
på kanten af altings begyndelse i urværk der tikker.

Bogmærker

Larmen fra nogle børn
der leger i baggården
er fordi de ikke er vores
det der får minderne
til at svirre om hovedet;
som med et stik
rykker fortiden til forsiden
af en bog
hvis indhold nu forekommer mindre betydeligt
og som måske netop derfor
er så svær at lægge fra sig --
nu hvor bogmærkerne forvitrer

Mt. Rushmore

Som du sidder der
med lunkent saltvand
der forsigtigt og lydløst
triller fra øjnene
bliver rynkerne om øjnene
en akvædukt mod kindernes atrium

Og om mange år eller æoner
vil arkæologer, sociologer,
eller hvad de nu hedder til den tid,
fortælle skråsikkert
at det var lige præcis dér
dine minder blev et fossil
og have akkurat lige så lille en chance
som jeg har
for at vide det

ROMMEL

åndedragets gennemsigtige
ørkenræv fra præsteindviet
gudesøn slynger blomsterkransede
stenfugle mod vildvin på gavlens
hvidkalkede væg
syv dansende ariske dukker
med blå hår og lyse øjne
kysser jorden frugtbar under
trækroners groteske ansigtsleg
billedet skifter flimrende til
blodig bunker i berlin
åndedraget forsvinder i ørkenen
hail hail svastika

ENDLÖSUNG

lukke slukke låse stænge
closing time ophørsudsalg
sale rea konkurs alt skal væk
frit valg på alle hylder
piller gift et tog en kugle et reb
en kniv en bro en skyskraber
ingen fortrydelsesret

smerten i brystet fylder kroppen
hovedet rummet universet
smerten er gud ven kæreste
mor far følgesvend drivkraft
rejsekammerat støttepædagog nar
djævel luder engel sirene
ledestjerne mod målet

FØR TID

blikkets røde ræv
udvinder urkraft før
bregnebladets neonflyver

tre har aldrig stået
for retfærdighed før
hesten skiftede ham

en trappeafsats af gele
synker støvbolde hele før
tinkruset deserterer

før alting var før
en tilstand af sodomi
og sommerfugle i syrebad

GIPSAFSTØBNING AF EN TANKE

væggens dødsmaske bærer
lange sorte øjenvipper
som flyver barberblade ind
og dissekerer øjeæbler
i små kammerater
til fluelarvernes videre
eksistens under strandet
menneskehud

hør katakombens færgesang
hvor tidens spindelvæv
fortvivlet smuldrer væk
i uendelighedens fossil
stille stille løftes en flig
af fremtidens nirvana
i barnets næsebor

våbenhvile på dagen
hvor fasten sætter ind
sabbat oh sabbat
kalder gnavende orme frem
i stilhedens brændenælde

HÅNDKRAFT MACABRE

en underhånd på mellemhånd
tager overhånd bliver frihånd
i håndbevægelse med hånd og
halsret til håndtering af håndfast
håndgerning med håndtryk
hånden på hjertet
hånden i maskinen
hånden i dukken
hånden for munden
håndspåbyggelse af tredje grad
min hånd med pæn håndskrift
og godt håndslag foretager en
håndevending med håndgribelig
håndholdt håndtag om min hals
som jeg fik afværget med et
håndslag og et sæt håndjern
anskaffet for håndører i et
håndbetjent håndkøbsudsalg

hånd hænd (elser) :

Dead Mans Hand (Wild Bill Hickock- Det vilde Vesten- pokerhånd)

Guds hånd (Maradona – VM kvartfinale fodbold mod England – 1986)

*Black Power (Mexico 1968 OL – 200 m. løb. Guld og bronzevinder Smith og Carlos
med hævet knyttet hånd i sort handske på podiet)*

Min højre hånd (Malmø 2013)

ZANZEBAR

dansebar sansebar svansebar mansebar hansebar standsebar skansebar
fjamsebar gramsebar lamsebar fangerbar prangerbar sangerbar svangerbar
ragebar savlebar kravlebar starbar barbarbar tatarbar rabarberbar klarbar
rarbar farbar glatbar smatbar splatbar fatbar glansbar fansbar scanbar
skjaldbar sandbar vandbar valgbar talbar tjaldbar faldbar transbar vaskbar
taskbar smaskebar gnaskebar flaskebar salgbar knaldbar nasalbar fatalbar

Europa 20

planeten Europa slynger rundt med Bruxelles
det giver ubehag på motorvejen
at stoppe tilskuddene er den eneste løsning

Så mange

så mange har haft
eller er syge af tungsind

tror ikke
angsten er hovedårsagen
nej, det er omsonsthed

en dyb viden
om menneskers forskellighed
og flertallets uvidenhed
eller samtykke

vejen ud af omsonsthed
radikal forandring
ikke ekstrem

Det begyndte med koen

du er en ko
hvad enten du vedkender det eller ej
vi er alle køer
malkekøer
kender du rygterne om kødkvæg?
det er sandhed
det er bare toppen af isbjerget
vi alle sammen har kælvet i fælleskab

Åndedrættet på turne

Teaterparyk
lagt fra sig
i et stykke
opløst som
de grynede
detaljer i
strømmen
af lava. Et
fyrretræ gror
ud af fjeldet
med røde
buer af
pudder.
En frakke
om huden
i et
ornamentalt
udsnit.
Et kartogram
oprindeligt
grebet i
alfabetruter
gennem vores
lokaliteter.

Høje mennesker
i en afrikansk
stamme eller
som på
et basketballhold
og deres skygger
i stormvejr,
der bøjer sig
på vej gennem
døren.
Samfundet let som
en arm forbi
vinduetts ansigt.
Erindringer om
områder som
langsomme bånd
der forvandler
dæmpet form.
En møjsommeligt
placeret skærm.
Det billede som
byder sig en gang til.
En hjelm falder
øverst fra stillads
og på plads.

Himmellys i Hjertet

Mangfoldige vise mænd
betragter den sorte himmel,
stjernehimlens lys
der leder i livets vrimmel,
rigdom sorg og lykke
ja alt der skal ske, de se,
de pludselig da fornemmer
tidens fylde in spe.

Anende en stjerne
stor og klar tage form,
der viste frem mod
en handling så enorm,
og konsekvenser ingen
helt mægtede at fatte,
de tog afsked med det kendte
og i bevægelse sig satte.

Med stjernelys i hjertet
kompasset nu blev sat,
på vejen de mødte andre
med hus og hjem forladt.
Opløftede de bevidnede
at underet fødtes gedulgt,
fandt svaret på de spørgsmål
de hver især havde fulgt.

Aarhundreders friktion
afdækker nye tider,
og hjerternes kompas
slår ud til andre sider.
Tusindeårsriget
måles fra andre kanter,
sandhed tilhører ikke
blot støvede pedanter.

*Ny udgave af Prologen i Kell Ivan T Thygesen,
Supernova - Thyge Brahe in memoriam, DK 2008*

Hammershøj

Støv der daler
gennem tyste stuer
hvor sort møder hvidt
og hvidt møder sort

et blå timebånd
der løber gennem et liv
befolket af sortklædte kvinder
der vender ryggen til verden

en diset tilværelse
hvor solen diskret knipser
lys ind gennem vinduer
til de sparsomt udsmykkede rum
hvor et bord eller en sofa
tager rummene i besiddelse

her hersker katedralens kontemplation
og den eneste lyd der høres
er kattepoters dans henover
gulvplanker

12 skarpe fra hoften

1. Udvikling er afvikling af sjælens silketråd
2. Månen maner minder større
3. Generaler slås, soldater dør
4. Ledighed er roden til mange ord
5. Hvad ældes med ynde, fældes med skam
6. Jeg er også for, når jeg er bag
7. Jeg er nu / nuet er jeg / tiden står stille
8. Går du i kirke? / Nej, jeg løber
9. Den bristede kærlighed
smerter af svirpet
fra den bristede selvtillid
10. En vedholdende stræben
mod lyset
belønnes med den skønneste blomst
11. Alle frygter dagen, hvor
intet mere kan lægges til,
endsige trækkes fra
12. Hunden trækker i snoren.
Tager jeg den af,
holder den sig ved min side

Stol aldrig på en junkie

Jeg havde lidt alskens pinsler på en rejse gennem alle syv sind, for så tilsidst at stå med et resultat, et brev udvalgt mellem flere, og lod det definitivt dumpe ned i postkassens hemmelige indre mørke.

Derpå gik jeg i en anspændt angst for hvad jeg skulle sige eller gøre, hvis nogen fra centralt hold i DR København ville henvende sig direkte. Men angsten for at blive til grin og tage sig ubødig ud ved en eventuel konfrontation var øjensynlig lige stor fra de ordførendes side.

Det blev jo ved mit ønske om at fortsætte med at være neutral og perifer efter mine 20 minutters berømmelse/berytelse. Kun ønsket om anonymitet blev lækket for åben mikrofon for omkring 2 mio lyttere.

Og det først efter 3 uger, hvor jeg havde iværksat plan B og sendt 2 læserbreve til 2 førende dagblade, og fået en lidt kryptisk respons et par dage efter, hvor jeg igen vovede at læse en avis. Det var et TAK digt, for at ville nøjes med at være 2'er og at 2 plus 2 var 5. Det var på den bedste plads i avisen.

Jeg følte at jeg sank i havet, og hvor verden før havde været en åben bog at læse i, lukkede den sig nu, af undren og mistro, og jeg måtte mere og mere kæmpe for bare ikke at drukne.

Jeg betroede mig til mine forældre om mine oplevelser og mit kald. Min mor var glad for at jeg åbnede mig for dem, men samtidig kastede hun bebrejdelser på min far, som hun følte var for 'egoistisk' og udelukkende opfatte verden, som om den drejede sig om ham.

Den bebrejdelse kunne hun vel også med rette have rettet mod mig, efter at jeg havde fortalt min 'historie'.

Sidst jeg snakkede med min far, fik jeg at vide, at jeg havde sat mig udenfor alle normer, han kendte til, og for ham var jeg gået i hundene. Det kunne jeg nok heller ikke bebrejde ham, så for ham var jeg nu kommet tilbage fra de døde, da han vedstod at have oplevet, at jeg var blevet mere nærværende, og at vi nu levede i den samme verden, selvom vi måske ikke helt forstod hinanden.

Jeg blev da samtidig bekræftet i min oplevelse af, at det var blevet et alment livsvilkår, at alle følte sig ladt alene i en fremmedgjort verden, efter et helt kaotisk år med indtræden i EF, Watergate, Yom KI Pur, oliekrise og det hele toppet med et absurd politisk teater for åben skærm op til jul, der fejede den sidste rest af demokratisk anstændighed væk og indvarslede Ragnarok - alt uforvarende og uden forberedelse for de fleste.

Mit fortrin var, at jeg gennem 30 måneder, havde kortlagt og udviklet et overlevelsesinstinkt i den limbo, den herskende klasse nu var endt i, før jeg havde 'indforlivet' det absurde teater der udfoldede sig for mine vantro ører, liggende i kataleptisk dvale mellem to højtalere i en kold stue iført en helulden marrokanisk jallaba en mørk valgaften i dec.

Den næste måned var jeg ovenpå. Det samfund, jeg havde 'fejlet' i, var på spanden. Hvem var da egentlig den klogeste?

Dagen efter nytår så jeg kort min 'banemand' fra Ry i

Aarhus, og han var blot blevet én taber blandt mange. Jeg følte mig igen hel inde i.

Om aftenen og natten blev det til en stor status, hvor min ene bofælle og jeg bevægede os ud på en bevidsthedsrejse, hvor vi lagde flere og flere cirkler bag os.

Vi bevægede os ud gennem mere og mere subtile lag, før vi til sidst oplevede virkeligheden og jeg selv transcenderede, i lyset af den mentale situation, jeg fire uger tidligere havde oplevet brede sig ud i samfundet.

Jeg erkendte samtidig at al forandring kræver handling, og at man har en forpligtigelse til at følge et kald, som man derfor først får, når man er modnet til det. Al blivende handling må komme inde fra i frivillighed.

Det første var Damage Control: Vi måtte varme den ensomme sjæl, der havde fejlet, og som her havde trængt sig på, i en meget reel forstand.

Det var mit lod, som beviseligt udenforstående, men med indsigt, at skulle handle, og derved måske genvinde en respekteret socialt plads i samfundet og få min familie tilbage. Der var ingen vej tilbage, kun en vej frem, som jeg selv måtte skabe.

Jeg lod her og nu mine forældres interne anliggender være interne, for de havde selvfølgelig heller ikke mulighed for at afhjælpe en situation, som kun en proces i tiden ville kunne hele. Men et fristed var vel også det, hvad jeg havde håbet på.

Senere på efteråret faldt jeg over et højskolekursus der lod, som om det havde både en indre og en ydre dagsorden. Jeg

meldte mig til dette og drog til Nordjylland en måned op til jul.

Første aften på højskolen tonede Eddie Skoller frem på TV'et, hvor han mellem sangene udtrykte sin taknemlighed for hin ærlige/ fortabte sjæl der havde holdt fanen højt og sammen på det hele. Men samtidig meldte han pas overfor muligheden af at kunne gøre noget.

Jeg følte mig som en kendt ukendt, eller måske omvendt, en ukendt kendt. Det kunne jeg jo ikke bruge til noget, men dog følte jeg en moralsk opbakning til at gå linen ud.

En uge inde i kurset udskrev statsministeren så nyvalg efter at have regeret på baggrund af blot 22 mandater i et helt år. Den psykose, der havde ramt beslutningstagerne, var ved at klinge af, og man vovede et omvalg fra året før. Min rolle var stadig underspillet og kom kun, dog i en lind strøm, ud mellem sidebenene.

Efter at have overstået julen med familien i Ry og nytåret med nogle venner i Svendborg, blaffede jeg til København 2 dage før valget den 15. januar. Jeg tog til en adresse, hvor jeg havde været engang med en god kammerat fra Risskov, der et par år før var tilflyttet fra København.

Det var 3 venner, som havde et kollektiv i et af de smalle huse i 'Kartoffelrækkerne' med 3 -4 værelser fordelt på 3 etager. Huset tilhørte den enes far, som var en kendt teaterkritiker og selv boede i nabohuset, som han også ejede.

Jeg kunne ikke bo i det lille 'lagkagekollektiv', men fik adressen på en bekendt af dem, som boede i en toværelses i Sølvgade. Jeg fik her, efter et par fede, scoret mig en Dags Dato kvittering på, at jeg havde betalt 300 kr i husleje for et

værelse i en måned.

Jeg henvendte mig på socialkontoret med kvitteringen i hånden og kort tid efter kunne jeg hente 125 kr ved kasse 1, og fik besked om at komme igen 3 dage senere, hvor man så ville have taget stilling til, om man ville gå ind og også betale huslejen.

I venteværelset faldt jeg i snak med en junkie, som tilbød at skaffe mig et fix for 100 kr, og da jeg havde fået mine 125 kr til den kommende uge udbetalt, fik han de 100, og vi skulle da mødes et par timer senere på et nærmere aftalt sted.

Og er der 'noget' man ikke skal stole på, så er det en junkie. Det var jeg om nogen klar over, men situationen ligesom krævede et mirakel, så det blev testen.

Jeg havde tidligere aldrig selv købt morfinbase - som var 'fixet' før heroin blev almindeligt i Danmark - men jeg havde haft det så tæt inde på livet, at jeg tidligere igennem et halvt år havde været 'on and off' bruger.

Jeg følte mig retfærdiggjort i det, ved at jeg igennem en længere periode havde kæmpet med mange tunge tanker, alene, som jeg følte at jeg uforskyldt var blevet påtvunget udefra.

Jeg havde i mine første 16 - 18 år været en entydig succes, men på grund af én persons ubevidste anklage, som jeg ikke kunne gendrive på stående fod, var jeg tvunget ud i at holde lav profil og udelukkende forsøge at nå til fred med omverdenen.

Gennem den holdning opbyggede jeg en hel del good-will,

som jeg kunne glæde mig ved, men som alligevel ikke kunne omgøre den skade, det brud der var sket. Men min følelse for hvem som belastede og hvem som bidrog til et fællesskab var blevet udviklet og bevidstgjort.

Der er dog alle steder mennesker der ikke kan administrere godhed. Jeg manglede selvisheden, for, som et menneske på godt og ondt, at kunne spille op til gemenheden. Min 'banemand' fulgte stadig i mit kølvand og på et tidspunkt trængte han sig så meget på, at jeg måtte opgive at have en adresse.

At jeg ikke blev misbruger, kan jeg nok takke en anden junkie for.

Stoffet flød rigeligt omkring mig i en periode, og jeg stod en dag og savnede min 'dyne'. Jeg kendte en ung fyr som handlede gennem mine kanaler, men da jeg mødte op i hans forældres store villa med udsigt over Silkeborg Langsø, hvor han disponerede over en hel kælderetage og ikke lavede andet end at pushe lidt stoffer til det 'hof' han gerne omgav sig med.

Han ville kun hjælpe mig med et fix, nu og her, hvis han fik lov til at ydmyge mig foran sine venner, og jeg ville tilstå, at jeg bare var en stakkel, der ikke kunne undvære 'sutten'. Han hånede mig, og jeg kaldte ham en ryggesløs mide, der kun levede at sine forældres penge, og lukkede døren bag mig, og lukkede dermed også et livskapitel.

Jeg nød faktisk smerten ved lidt efter lidt at vokse ud af den ham, den sjælevarmende dyne, som nærrede selvmedlidenheden og varmede egoet.

Jeg måtte atter lære at udholde de skiftende vinde af mistro, ignorance, beundring og snævert synede gemenheder. Der er grænser for hvor uvel man kan være.

Forbindelsen til min tidligere 'sutteklud' dukkede selvfølgelig ikke op til aftalt tid, og jeg stod hjemløs på gaden i hovedstaden med 25 kr på lommen, et kontroversielt rygte og et valg et andet steds i byen, som jeg ikke var inviteret til.

Jeg havde ikke ret mange valg, så da jeg igen igen løb ind i en flok Guds Børn, accepterede jeg at prøve, om de kunne frelse mig. Og det føltes rart at være tæt i et gruppekram, så jeg tog med dem tilbage til det hus i Vanløse eller Brønshøj, hvor de holdt til.

Valgafteften blev så alternativt brugt til lovsange, oplæsning og udlægning af nyhedsbreve fra Moses David, der var bevægelsens ideolog, faderfigur etc. Vi hørte et brev læst op af den ene af de to ledere, der var i kollektivet. Det handlede om hvordan MD fandt sin kone/ kvinde Ma.

Det blev ledsaget af højlydte halleluja'er og en lydlig form for hyperventileren, som vi bl.a. kender fra fodboldstadions og arabiske kvinders højlydte akkompagnementer til bryllupper og begravelser. Det fik man en 'høj', ekskarmerende følelse gennem.

Der var intet TV, endstige radio eller aviser, men masser af skrifter til uddeling på gader og stræder, foruden selvfølgelig bibelen i flere udgaver.

Jeg talte en del med Johannes, en af de ledende unge mænd, der, som mange af de andre, havde skiftet deres borgerlige

navn ud med et bibelsk navn. De bar synligt om halsen et smykke der lignede et åg. Det symboliserede at de frivilligt havde påtaget sig Guds byrde.

Der var tidlig sengetid, hvor jeg sov sammen med en 15 - 20 andre på en madras på gulvet. Jeg husker dem alle, som yngre end mig, og jeg var dengang 21.

Huset havde de unge kristne fået stillet til rådighed af kommunen, og næste dags aften skulle der komme en gruppe rockere/ læderjakkere for at bese en anden del af huset, som kommunen havde stillet dem i udsigt, hvis de ville og kunne blive overens med den kristne gruppe, som allerede var flyttet ind.

Det blev en meget interessant aften, hvor jeg måske havde min mission. Jeg måtte bruge alle mine talenter for at få samtalen til at flyde. Om det kun var pga min mellemkomst skal jeg ikke sige, men det blev trods åbenlys mistro og konfrontation i starten til en hyggelig aften, som balancerede en skrøbelig fred og forståelse.

Det var klart fra starten at rockerne havde en decideret lederfigur, og der blev prøvet grænser af fra første sekund. De havde ingen forhåndsforståelse for den kristne mission, og der blev kigget godt efter de unge piger, der stille vimsede rundt.

Det var vigtigt for mig, at lederen ikke tabte ansigt hos sine egne, og han fik lov til at bralde op om sine damer og hans/ deres meritter ude i byen.

Her var jeg mere på hjemmebane. Personlig promovoring (blær), dog uden at gå for langt og tryne nogen. Ja.

Respekt er kodeordet. Og de lyttede da også lidt på missionen, som også selv fik lukket op for lidt af hvad de havde bedrevet, før de blev frelst og valgte åget.

Efter et par timer var emnerne udtømte og læderjakkene gik igen, stadigt skrydende, men ellers tæmmede. Om de så efterfølgende flyttede ind, eller de kristne ud, ved jeg ikke noget om. Men jeg er ikke overbevist om, at det ville blive en succes i det lange løb for nogen af parterne at bo sammen.

Næste dag faldt snakken på, at jeg nu efter 3 dage skulle med ud på gaderne og frelse folk, men jeg måtte jo fortælle dem, at jeg havde en aftale med Københavns kommune.

Jeg sagde pænt farvel, ledsaget af en mængde skriftsteder, om bl.a. ikke at være hverken varm eller kold, og derfor blive spyttet ud af Guds mund. Senere har jeg mødt samme skriftsted i et foredrag af Rudolf Steiner, hvor han henviser til det netop som vores tidsperiode, den 5. efteratlantiske, mantra/ skæbne.

Kommunen havde overvejet min sag og jeg fik de 300 kr og efter endnu en overnatning i lagkagekollektivet, tog jeg toget tilbage til Jylland.

5 måneder senere fik jeg en anden invitation til at komme til København, og da blev det til 2 år 'on and of' i Willemoesgade på Østerbro, før det blev for træls.

Den historie, og om hvordan jeg blev inviteret til at deltage i TV-Sommer og fik del i et Inger Christensen TV-Teaterstykke, må blive næste gang jeg åbner kramkisten for de skelsættende ekstreme år 74 - 75.

Poul Lynggaard Damgaard udgiver en ny digtsamling. Kultur, fællesskab og rejser er ilten til de ord, der står på siderne i hans nye digtsamling - BOKS SEPIA.

Døren til Løve's bog og vincafé i Nørregade i Aarhus tøver lidt, inden den åbner sig helt. Gæsterne sidder ved små borde i hjørner af caféen. Laptops med ikoner lyser som konfettifisk i et akvarie med blåt lys. På spisestole fra det sidste årtusinde spejler gæsterne sig i hinanden, mens vin, latte og kaffe udfordrer tungen. Med ryggen til reolen med religion og filosofi sidder poeten Poul Lynggaard Damgaard denne første søndag i advent og venter på at fortælle mig om sin nye digtsamling, som han sidder med i hånden.

Poul Lynggaard Damgaard nulrer det sorte skæg og de grønbrune øjne får et sort karatskær, da han siger de første ord om sin digtsamling "Boks Sepia" om drømmebilleder, som kommer ud af byen og sindet. Han fortæller om ordet Sepia, der oprindeligt refererer til en blæksprutteart. Men for Poul har det en hel speciel betydning, for han benytter ordet på flere måder. Blæksprutten udskiller sit blæk som en skærm, der dækker for farefulde omgivelser. Pouls billeder dukker op i sindet og med et kameras præcision sætter han ordene på papir. Digte med få ord, tre linjer og også en hel side.

Den unge servitrice i brun kjole med figurer i jordbrunt mønster kommer med en gul kaffekop og sætter den på bordet foran

Poul. Kaffeduft breder sig. Poul siger tak og digteren med det skulderlange hår kigger op. – Jeg er fem år, og min far tager mig med på busture til fremmede lande. Mens han kører den store bus, sidder jeg i rejselederstolen ved siden af ham, mens han fortæller mig, hvor vi er. Den unge digter fingerer med sin gråtonede pen og nulrer igen i skægget, mens øjnene får et eftertænksomt blik.

– Jeg var med ham på ture til syden, indtil jeg var i begyndelsen af tyverne. Og det var sådan, jeg fik lyst til at digte og udforske det fremmede. Det har stor indflydelse på, hvordan jeg tænker, når jeg skriver, for dynamikken har en stor betydning for min måde at udtrykke mig på. Vejen mod fællesskab, det fremmede og fortællingen blev vist. Han opfordrede mig en enkelt gang til at skrive, hvad jeg oplevede på mine rejser.

– Mine digte er billeder af byrummet og indre mentale billeder, der bliver til virkelighed, når de står på papiret. Sepia kommer igen frem undervejs i samtalen, for ud over at være navn på en blæksprutte, er det også en fototeknik. Sepia er også et andet ord for den blæk, man brugte i fyldepenne, som man skrev med i skolen eller som i et digt.

Faktaboks

Poul Lynggaard Damgaard er født 1977. Han er lærer og siden august 2013 pædagogstuderende.

Han har bl.a. læst op til Litteraturens dag på Godsbanen, Løve's Litteraturfestival og Slagtryk festival.

Digtsamling udkom 1. december 2013

Boks Sepia – drømmebilleder ud af byen og sindet

Forlaget PrintXpress 1. december 2013

